

LIBRIS

We know
books

SANDRA BROWN

PACTUL TĂCER

Traducere din limba engleză
ANDREEA ȘELER

PROLOG

Noaptea aceea în 2000

– Dacă discutăm despre chestia asta, sigur-sigur o să fim prinși.

Lăsa aceste cuvinte să-și facă efectul, după care se uită direct în ochii celor trei persoane de lângă el, pe rând, folosindu-se mai degrabă de atitudinea lui hotărâtă decât de alte cuvinte pentru a le băga frica în suflete.

Cei patru, care stăteau îngrămădiți unii în alții, tocmai își reveneau după niște momente pline de adrenalină. Nu o făceau brusc, ci mai degrabă treptat. Acum, că nu mai exista pericolul iminent de a fi prinși în flagrant, inimile le băteau mai puternic decât era normal, dar încetinisera până la un ritm acceptabil. Aerul pe care îl expirau în atmosfera umedă era la fel de fierbinte, dar răsuflarea nu le mai era atât de precipitată.

Și totuși, ce nu se ameliorase, nici măcar vreun pic, era tensiunea dintre ei.

Nu puteau risca să fie văzuți împreună în seara aceasta, dar înainte de a se despărți și de a-și vedea fiecare de drumul lui, trebuiau să se pună de acord. Dacă, în procesul creării acestei legături, intervenea discret și o amenințare, cu atât mai bine. Aceasta l-ar descuraja pe oricare dintre ei să încalce pactul de a-și ține gura. Respectai jurământul de a păstra tăcerea, altfel avea să fie vai și-amar de tine.

– Să nu vorbiți despre asta.

Părul celui care vorbea era ca stuful de culoarea papricii, care creștea direct din crăpăturile unui zid. Printre firele țepoase se ițea scalpul pistruiat.

– Să nu spuneți absolut nimănui nimic, ce dracu'!

LIBRIS

We know
books

Sublinie fiecare cuvânt cu o mișcare decisă din mână, ca de înjunghiere, spre pământ. Pierzându-și oarecum răbdarea, persoana cea mai în vârstă din față spuse:

– Bineînțeles că nu.

Cel care își rodea unghiile cu mare zel scui pă o bucată, dând din cap în semn de încuviințare.

Al patrulea, cel mai tânăr dintre toți, își păstrase un aer de detașare relaxată și un calm remarcabil pe tot parcursul isprăvilor din seara aceasta. Ridică laconic din umeri, ca și cum ar fi spus „este clar, nici nu se pune problema“.

– Dacă vreunul dintre noi începe să se laude sau dă de înțeles așa ceva, chiar și în glumă, poate crea un efect de domino care este în stare să...

– Poți să taci cu astea, îl întrerupse persoana cea mai matură. Am priceput din prima și oricum nu aveam nevoie de o lecție de la tine.

Șanțul în care stăteau ghemuiți era plin de buruieni, unele ajunse la maturitate, altele ofilite și culcate în noroi, doborâte de ultima ploaie torențială. Era adânc de 1,20 metri și reprezenta o tăietură cicatrizată urât între drumul îngust și un gard de sârmă ghimpată care demarca o pășune pentru vaci care duhnea a bălegar. Fără nici o adiere de vânt care să împrăstie mirosul, atmosfera caldă și apăsătoare era plină de un miros pătrunzător.

În centrul cercului format de cei patru era cauza prediciei primite cu atâta resentiment: o geantă de pânză impermeabilă plină cu bani furati. Era o pradă mult mai mare decât preconizaseră, iar suplimentul neașteptat fusese în același timp motiv de entuziasm și de trezire la realitate. Îi făcea să-și dea seama că miza era mai mare, ceea ce alimenta și tensiunea. După replica tăioasă despre predici inutile, nimeni nu se clinti și nu spuse nimic până ce tânărul detașat ridică mâna și plesni un țânțar care i se așezase pe gât, lăsând în urmă o dără de sânge.

– De la mine n-o să afle nimeni. Nu-mi surâde deloc ideea de a merge la închisoare. Am mai fost și nu-mi place.

– Ai fost la închisoarea pentru minori, zise roșcatul.

– Tot se pune.

Persoana cea mai matură zise:

– Doar un prost ar da din fleancă despre asta. Și nu-i cazul cu mine.

Roșcatul cântări asta în minte câteva secunde, apoi dădu aprobator din cap, ca și cum s-ar mai fi liniștit.

– Bine, atunci. Încă ceva. Dacă ne întâlnim pe stradă, ne purtăm ca de obicei. Nu ne dăm peste cap ca să ne evităm, dar nici nu ne apucă

LIBRIS

We know
books

prietenia așa, dintr-odată. Ne recunoaștem din vedere, poate ne știm suficient cât să schimbăm câteva vorbe, dar atâta tot. De-asta chestia asta o să meargă. E singurul lucru pe care îl avem în comun.

Împinse geanta de pânză cu vârful placat cu metal al cizmei lui. Cealaltă pereche de cizme de cowboy din cercul lor nu avea vârfurile placate cu metal. Nu erau purtate de frumusețe, era clar că aveau ceva ani vechime. În mod clar, nu era prima oară când fuseseră acoperite cu un strat gros de noroi. Perechea de cizme de cowboy maro, cu model, fuseseră lustruite bine înainte să ajungă în șanțul acesta. Pantofii sport bleumarin aveau kilometrajul destul de avansat.

– E mult să aștepti șase luni până să-i împarți, rosti persoana cea mai matură, măsurându-l din priviri pe roșcat. Între timp, de ce să rămână la tine? Nu am votat chestia asta.

– Nu ai încredere în mine să-i păstrez?

– Tu ce crezi?

Dacă bărbatul cu părul ca un stuf roșcat se simți jignit, nu o arătă în nici un fel.

– Păi, gândește-te la asta: eu sunt cel care-mi asum toate riscurile. Chiar dacă v-ați angajat să nu suflați nici o vorbă despre ce s-a întâmplat, dacă vreunui dintre voi îi scapă vreun cuvânt aiurea și cineva cu legitimație de polițist află ceva și începe să-și bage nasul, eu sunt cel cu geanta asupra lui.

Ceilalți trei remarcaseră cât de apăsător rostise cuvintele despre polițist. Se uitară unii la alții cu o lipsă de încredere evidentă față de cel care se proclamase singur trezorier, dar nimeni nu îl contestă. Persoana cea mai tânără dintre ei ridică din nou dintr-un singur umăr, gest pe care roșcatul îl interpretează ca fiind pecetea consensului.

– De cum o să vă primiți partea, zise el, nu puteți să vă apucați să cheltuiți ca apucații. Fără mașini noi, fără nimic ce-ar putea sări în ochi, nimic care...

Persoana mai vârstnică îl întrerupse din nou, pe un ton și mai iritat decât înainte:

– Știi ceva? N-am nevoie de indicațiile astea ale tale.

– Nu-i nevoie să te-apuce sensibilitatea acum. Tot ce vă spun vouă e și pentru mine, să nu cumva să uit.

Roșcatul schiță un zâmbet împăciuitoare, dar acesta nu se potrivea deloc cu ochii lui, care reflectau lumina sărăcăcioasă a lunii ca niște pumnale gemene. Apoi întoarse capul spre cel care își rodea unghiile, care deja nu mai avea degete pe care să nu le fi atacat.

– Ce-i cu tine?

LIBRIS

We know
books

– Nimic.

– Atunci termină cu foiala asta agitată. O să te facă să intri în vizorul tuturor.

Persoana cea mai în vârstă dintre ei susținu această idee:

– Are dreptate. Dacă dai semne de agitație, ai putea la fel de bine să mărturisești totul.

Cel vizat de aceste comentarii își luă imediat mâna de la gură.

– O să mă controlez. Mărul lui Adam i se coborî greu, în timp ce încerca să înghită nodul nervos format acolo. Doar că... știți și voi. Ochii i se ațintiră asupra genții. Tot nu-mi vine să cred că am făcut-o.

– Uite că da, răspunse roșcatul. Și, când o să te prezinți la muncă luni dimineată și o să fii informat că seiful a fost golit peste weekend, trebuie să te prefaci a fi la fel de șocat ca toți ceilalți. Dar fără reacții exagerate, îi preciză, ridicând arătătorul, pentru a-și sublinia ideea. Doar un „ei, drăcie“ spus cu jumătate de glas e de-ajuns. Ceva de genul ăsta, ca să arăți că nu-ți vine să crezi, după care-ți ții fleanca. Nu face nimic prin care să atragi atenția asupra ta, mai ales dacă polițiștii încep să interogheze toți angajații magazinului, ceea ce sigur vor face. Când ți-o veni rândul, tu trebuie să faci pe neștiutorul și pe nevinovatul. Ai priceput?

– Da.

– Ai priceput? Întrebă poruncitor persoana cea mai în vârstă.

– Sigur că da. Știi ce să fac.

Și totuși, chiar când își declara capacitatea de a face față, își șterse palmele, frecându-le în sus și-n jos de cracii pantalonilor, un gest care nu le inspiră deloc încredere celorlalți trei. Persoana mai în vârstă dintre ei scoase un oftat.

– Doamne, Dumnezeuule...

Agitatul se grăbi să îi liniștească pe ceilalți trei.

– Uitați ce e, nu este cazul să vă faceți griji în privința mea. M-am achitat de partea mea și o să continui să o fac. Sunt cam sperios, atâta tot. Asta pentru că suntem aici, sub cerul liber, așa... Schiță o mișcare cuprinzătoare cu brațul, indicând pășunea și drumul de țară pustiu. De ce ne-am oprit aici, până la urmă?

– M-am gândit că ar trebui să ne punem de acord, răspunse roșcatul.

– Și-am făcut-o. Cea mai vârstnică persoană dintre ei se puse în mișcare, pe marginea drumului, și îi adresă o privire cruntă de avertizare. Ai face bine să nu o dai în bară!

– Nu. Până luni o să fiu în regulă. Își umezi buzele și își compuse un zâmbet nesigur. Și, peste șase luni, o să ne scaldăm în bani.

LIBRIS

We know
books

Împreună, ieșiră din șanț, dar această proiecție optimistă nu se transformă în realitate.

Până dimineată, planul lor fusese făcut fărâme.

Unul dintre ei era în spital.

Un altul în închisoare.

Unul la morgă.

Iar cineva fugise cu prada.

1

Prezent

– Doamne, Arden. Mă gândisem că este o dărapănătură, dar...

Lisa își exprimă dezamăgirea cutremurându-se când intră pe ușa din spate în bucătărie și trecu în revistă condițiile în care sora ei mai mică trăia de cinci luni încoace.

Arden își urmă sora înăuntru și trase un scaun de sub masă. Așezându-se, observă că blatul acesteia nu se lăsase împlânzit de lustruiala pe care i-o aplicase recent. Înainte de ziua de ieri, se agitase în legătură cu toate creștăturile și zgârieturile de pe el. Astăzi, nu-și dădea seama cum ar fi putut acestea să schimbe cumva lucrurile.

Lisa turuia în continuare. Arden reîncepu să o asculte.

– Ai adus pe cineva, să verifice mașina de gătit, să nu fie vreo scurgere de gaze? Ar putea fi un pericol. Ai sistem de alarmă, cu senzori de foc sau fum?

– Se numesc contracții Braxton Hicks. Consideră-le ca un fel de contracții de învățare. Dar o să treacă o lună sau cam așa ceva până ce o să ai așa ceva. Și, când se va întâmpla asta, să știi că nu e cazul să te sperii.

Asta îi spusese obstetricianul la ultimul consult prenatal. Dar contracțiile din urmă cu o zi nu fuseseră contracții Braxton Hicks. Se dovediseră a nu fi o repetiție și creaseră o agitație teribilă în raionul de fructe și legume al supermarketului. Făcu un efort să-și alunge acest lucru din minte și să se concentreze asupra Lisei, care stătea în mijlocul bucătăriei, cu coatele lipite de coaste, ca și cum s-ar fi temut să nu se atingă din greșeală cu vreo suprafață contaminată.

– Mi-ai spus că ai ocupat doar câteva dintre încăperile de la parter. Aici cum e?

Lisa porni spre ușa deschisă și aruncă o privire la sufrageria formală și, dincolo de ea, la camera de zi. În urmă cu douăzeci de ani, fuseseră golite de toate mobilele, cu excepția pianinei, care se afla tot la locul ei. Arden fusese surprinsă să o regăsească acolo, dar se gândise că rămăsese pe loc din același motiv pentru care Lisa nu o luase cu ea când se mutaseră de aici. Cum să transporteți ceva atât de mare?

— Presupun că încăperile de la etaj sunt la fel de golașe ca astea, comentă Lisa. La prima vedere, nu pare că ai locui deloc aici. Aruncă o privire cuprinzătoare către scara interioară, după care se întoarse în bucătărie. Unde dormi?

Arden dădu din cap către camera învecinată cu bucătăria. Sora ei împinse ușa întredeschisă cu încheietura arătătorului.

Încăperea era un spațiu pătrat, fără elemente definitorii, cu o fereastră pătrată, fără elemente definitorii. Mama lor, Marjory, o folosisese pe post de debara universală, să depoziteze decorațiunile de Crăciun, hainele pe care urmau să le doneze la un magazin de caritate, crosele de golf ale tatălui lor, care erau folosite foarte rar, o mașină de cusut portabilă și altele asemenea.

Când Arden se mutase aici, se hotărâse să-și stabilească temporar dormitorul aici, în loc să ocupe vechea ei cameră de la etaj, nemaitrebuind să tot urce și să coboare scările în timp ce sarcina ei avansa, iar ea devenea tot mai greoaie.

Asta nu mai era o problemă acum.

Când primul junghi o străpunsese, Arden scăpase din mână mărul la care se uita și își lipise palmele de abdomenul umflat. Deși contractia aceea ascuțită și neașteptată o lăsase fără suflu, scosese un țipăt de spaimă.

— Ce s-a întâmplat, draguță?

Se întorsese către glasul acela plin de îngrijorare. Văzuse un chip plăcut, încadrat de păr cărunt, o bluză cu dungi albe și albastre și ochi plini de blândețe. Apoi o cuprinsese un alt val de durere, mai puternică decât cea de dinainte. Genunchii i se înmuiaseră.

— O, Doamne... Ți s-a rupt apa. Ai intrat în travaliu.

— Nu! Nu se poate. E prea devreme.

— În câte luni ești?

— E prea devreme! Vocea îi devenise ascuțită de la panică. Sunați la 911! Vă rog!

Lisa făcea comentarii despre dormitorul mohorât pe care și-l improvizase Arden.

— Pur și simplu nu înțeleg de ce ai ales să te întorci aici și să trăiești așa.

Arden mobilase camera cu un pat de o singură persoană, o noptieră și o veioză, plus o comodă cu sertare pe care o asamblase de una singură în două zile. Își amintea că avusese o senzație puternică de satisfacție și se închipuise asamblând un pătuț de copil în curând.

Oglinda pe care o agățase pe perete deasupra comodei reflecta expresia întristată a Lisei când se întoarse din nou spre ea, dând încet din cap în semn de refuz și privind-o pe Arden așa cum s-ar fi uitat la un manuscris antic indescifrabil.

– Ai ceva de băut pe-aici? Fără să aștepte răspunsul, Lisa se întoarse în bucătărie și deschise frigiderul. Bun... Cola fără zahăr. Sau ai prefera altceva? Aparatul de gheață funcționează?

Arden încerca să țină pasul cu gândirea iute a Lisei, dar mintea îi era plină de amintiri vii.

– O să fii bine. *Întinde-te! Trage aer adânc în piept!*

O tânără într-o ținută de yoga veni imediat ce bătrâna strigă după ajutor. Aceasta o ajută pe Arden să se lase jos, până ce ajunsese să se sprijine de brațele unui alt străin care se poziționase în spatele ei. Îngenunchind lângă ea, tânăra continuă să-i vorbească pe un ton liniștitor și calm. Dar nimic din ce-i spunea nu o ajuta, nu cu durerea care o asalta, nu cu disperarea care era la fel de intensă.

Disperată, își îndesă palmele între coapse, într-un efort de a ține înăuntru viața pe care corpul ei încerca să o expulzeze înainte de vreme.

Lisa găsi paharele în dulapul în care își avuseseră locul dintotdeauna și umplu câte unul pentru fiecare. Aducându-le la masă cu ea, se așează față în față cu Arden. Sorbi din pahar, după care întinse mâna și îi acoperi palma cu a ei.

– Surioara mea cea mică...

Lisa rosti aceste cuvinte de alint într-o șoaptă plină de afecțiune, dragoste și îngrijorare. Iar Arden știa că toate acestea erau sincere. Lisa era în egală măsură nedumerită și iritată de alegerile de viață pe care le făcea ea. Lisa continuă:

– De când m-ai sunat, ieri, am fost într-o agitație continuă. Nu știu cât îți aduci aminte din ce s-a întâmplat aseară, dar când am ajuns la spital, erai când isterică la maximum, când de-a dreptul catatonică. Eram disperată. Și-apoi, de dimineață, când încercam să te scot de acolo...

– Cum te cheamă?

Lângă ea, aplecându-se peste corpul ei, asistentul de pe ambulanță îi luă locul femeii în haine de yoga. Era tânăr, cu un chip imberb.

– Arden Maxwell.

LIBRIS

We know
books

– Arden, o să avem grijă de tine, bine? Câte săptămâni are sarcina?

– 22.

Colegul asistentului, care părea a fi un culturist dedicat, îi luă pulsul și tensiunea arterială. Îi rugară pe toți cei care se adunaseră în jurul ei să se îndepărteze, după care o ridicară pe targă și o scoaseră astfel din magazin.

Era ora amiezii, iar soarele era sus pe bolta cerească. Razele erau de-a dreptul orbitoare. Totul se dizolva într-o imagine apoasă.

Își tamponă discret ochii, pentru a-și ascunde lacrimile. Probabil că Lisa observă asta, pentru că se opri din enumerat elementele enervante asociate cu externarea din spital.

– Ce vreau eu să spun e că abia acum pot să-ți spun cât de rău îmi pare. Îmi pare sincer, sincer rău, Arden.

Îi mângâie ușor palma. Ochii lui Arden se umplură din nou de lacrimi. Își aținti privirea în paharul ei neatins, plin cu cola, în care bulele de acid se ridicau rapid la suprafață, doar pentru a se sparge de cum ajungeau sus. Vii și în mișcare, stingându-se cât ai clipi.

În ambulanță, îi tăiară jeanșii. Fu acoperită cu un cearceaf. Când asistentul cu față tânără o consultă, fruntea netedă i se încreți.

Făcu un efort să se ridice un pic, să vadă ce îi determinase îngrijorarea, dar culturistul o ținu întinsă, cu palmele lipite de umeri, apăsând-o ferm, deși fără nici o urmă de răutate.

– Fetița mea o să fie bine, nu-i așa? suspină Arden. Vă rog... Spuneți-mi că n-o să pățească nimic.

Și totuși, privind lucrurile din perspectiva momentului prezent, își dădu seama că știuse chiar de-atunci – la un nivel instinctiv, organic – că fetița ei nu avea să respire niciodată.

– Probabil că n-o să-ți vină să crezi asta, zise mai departe Lisa trecându-și buricul degetului mare peste încheieturile degetelor lui Arden, dar te admir pentru că ai ales să păstrezi copilul. A, nu mă înțelege greșit... M-am îngrozit când mi-ai spus de sarcină și ce aveai de gând să faci. Auzi tu, să te întorci aici și să crești copilașul! Tocmai aici, dintre toate locurile? Aruncă o privire în jur, ca și cum ar fi încercat să găsească în modelul șters al tapetului vechi o explicație pentru ceea ce ei i se părea inexplicabil. E masochism, pur și simplu. Pedepsa asta pe care ți-ai impus-o singură are vreo legătură cu tatăl copilului?

Arden luă paharul și încercă să-l țină nemișcat cât luă o gură de cola. Marginea de sticlă a paharului zăngăni la contactul cu dinții ei de jos. Îl puse înapoi jos. Pe un ton apropiat de șoaptă, Lisa întrebă:

—E căsătorit, Arden?

Aceasta își lăasă ochii în pământ. Lisa scoase un oftat.

—Mă gândisem eu... A știut măcar că erai însărcinată? Interpretă tăcerea lui Arden drept o negație. Mai bine, spuse Lisa. Nu mai ai nici o obligație să-i spui acum. Dacă nu a știut despre copil, nu trebuie să știe ce soartă a avut. Acest episod al vieții tale e deja în trecut. Poți să o iei de la capăt. Un nou început. Din nou, acoperi mâna lui Arden cu a ei și o apăsă, într-un gest plin de afecțiune. Primul lucru acum e să te luăm de aici. Vreau să te muți cu mine până ce-ți dai seama ce vrei să faci cu viața ta. Îi lăasă timp lui Arden să răspundă, dar când văzu că aceasta nu zice nimic, continuă: De la moartea lui Wallace, casa e atât de goală...

Soțul Lisei, care fusese mult mai bătrân decât ea, decedase cu doi ani în urmă. Sigur că reședința lor uriașă, deloc îngrămădită, situată într-un cartier select al Dallasului, părea goală.

—O să-ți acord câtă intimitate dorești, bineînțeles, dar Helenei o să-i placă la nebunie să te aibă acolo, să se agite în jurul tău. Amândouă o să te răsfățăm până ce-o să-ți revii complet. Schiță un zâmbet și îi mângâie din nou mâna înainte să se uite iarăși la ceasul de la mână. Sigur nu ai mare lucru de împachetat. Dacă plecăm repede, ajungem până la lăsarea serii. Helena o să ne aștepte cu masa pusă. Dădu să se ridice de pe scaun, dar se opri. Și, Arden, să știi că nu ai nici un termen-limită. Acordă-ți timp să-ți pui gândurile în ordine. Cântărește bine o idee înainte de a o transforma în realitate. Nu te arunca cu capul înainte în nimic. Sinceră să fiu, am avut o presimțire rea privind mutarea asta a ta în Houston, la momentul respectiv, nici măcar nu știam de relația asta a ta cu un bărbat căsătorit. Recunosc, postul era promițător, dar faptul că ai lăsat totul baltă și te-ai mutat mi-a părut o idee proastă dintru început.

Medicul de gardă de la Urgențe îi strânse mâna.

—Domnișoară Maxwell, îmi pare rău.

—Nu.

—Fiica dumneavoastră s-a născut fără suflare.

—Nu!

—Nu trebuie să vă învinovați. Nu ați făcut nimic care să determine asta. A fost vorba de un accident al naturii.

O idee proastă dintru început.

Simțindu-se de parcă sternul mai-mai că avea să-i explodeze, Arden își împinse scaunul în spate și se duse la chiuvetă. Deschizând oblonul ferestrei de deasupra acesteia, se uită în curtea în care Lisa și ea se jucaseră în copilărie.